

metges científics? On s'amaga la falta: en el nostre sistema, en el nostre desenrotllament, en la nostra manera de veure el món, en el nostre treball pràctic?

Fa catorze dies que vaig visitar, aprofitant un curt permís, instituts científics, clíniques d'universitats, clíniques particulars. També vaig estar a Gallspach. La recomanació d'un metge que havia conegut a Java i després havia estat deixeble de Zeileis a Gallspach em va obrir les portes. Solament amb molt de treball em va ésser possible de trobar un estatge a Gallspach. Els pocs hostals estaven plens, i les habitacions demanades amb mesos d'anticipació. Durant l'any passat varen ésser anotats per la policia 82.000 forasters. Els pobles veïns, deu i catorze quilòmetres de distància, bullen de pacients de Zeileis. Els temes de discussió al tren, dintre l'auto, als carrers i a les fondes, pertot arreu, són sempre els mateixos: Zeileis, sempre Zeileis.

Cap allà les set del matí comencen les hores de consulta, les quals duren, fent entremig una hora de descans, fins a dos quarts de dues de la tarda. Tornen a descansar una altra hora, representant-se tot seguit el treball que acaba entre les cinc i les sis. Amb vuit hores, més o menys, són enlestits un promig de 1000 malalts, en realitat 3000, ja que cada malalt és tractat tres vegades cada dia, excepció feta dels malalts greus.

Era el divendres i dissabte abans de Pasqua, i només s'havien presentat unes quantes dotzenes de malalts nous. En temps normal aquests solen ésser de cent a dos cents més. Aquesta gentada davant la qual pallideix l'atracció dels metges de les caixes, els més famosos, ens sembla a nosaltres gairebé impossible i repulsiu. El nostre ideal apareix d'una altra manera, completament diferent; el metge ha de tenir, abans de tot, temps pels seus malalts, confessor i metge a l'ensens. Després segueix la meticulosa i científica inspecció i, si és necessari, hi pren part l'anàlisi de la sang, raigs X, microscopi, inspecció de les secrecions i excrecions, i, finalment la consulta. Res d'això fa Zeileis. És molt més un comerç que ens recorda la nostra actuació quan som metges de barrí. Una habitació mitjanament gran (4x10 metres més o menys) en la qual hi fem entrar de 100 a 130 persones. A la porta d'entrada està Zeileis, i ell mateix pren els tickets d'entrada, que costen tres shillings. Quan l'habitació és plena

es tanca la porta i comença el tractament. Cada malalt disposa de pocs segons (3000 malalts en vuit hores). Zeileis té a la mà dreta un pinzell elèctric, el qual està en contacte amb un aparell d'alta tensió. El fil conductor despèn dintre de l'habitació enfosquida xispes blavoses en forma de flocs. Una llum ampla, també d'un brill blavós que espeterneja, surt de la placa final del pinzell. Si s'inclina la placa, aleshores salten damunt el malalt, amb gran soroll, amples faixes d'electricitat de 10 a 15 cm. de longitud. Il·luminació i aplicació de xispes. Això és l'únic que fa Zeileis. Només algunes vegades, poques, passa el dit damunt el front o la tibia, i per l'estil. De tant en tant aplica fortament la placa damunt el cos del malalt. Aleshores hom veu sortir xispes elèctriques dels peus dels malalts. Al costat de Zeileis treballen dos metges aprovats. L'un fa funcionar un petit aparell de Röntgen terapèutic. La mesura és inexistente; però vaig sentir que cada ve-

I

gada es despenien, més o menys, 3 R (= —
200

HED). Un segon metge illumina, durant pocs segons els malalts amb un senzill llum d'arc. Responent a la meua pregunta de sorpresa sobre la influència de la llum, se'm digué que els carbons estaven impregnats amb heli".

Més breu és la inspecció de nous malalts. Una petita pregunta sobre el seu mal (la majoria ja porten el diagnòstic), i tot seguit se'ls col·loca un tub de vidre, consecutivament davant del front, pit i ventre i il·luminat amb raigs elèctrics, el qual tub està ple de gasos rars. Damunt un òrgan malalt l'esmentat tub ha de lluir de diferent manera que damunt d'un òrgan sa. Jo no vaig pas veure res de tot això. Inspecció i tractament es succeeixen amb gran rapidesa dintre l'habitació mig fosca. El llum d'arc primerament esmentat despren nuclis de llum que són reflectits de diferents maneres per tubs i retortes estranyes que pengen del sostre. Una observació exacta del tub diagnòstic es fa impossible per aquest motiu.

El diagnòstic està llest en pocs segons: Obs-trucció dels ronyons, llaga de l'estómac, pedres al fetge, tuberculosi dels pulmons, etc. D'un segon control d'aquest diagnòstic llamp jo no en vaig sentir parlar ni en vaig veure cap. Un aparell de raigs X per a fins diagnòstics no existeix. Resumint: Cap persona, ni que fos el treballa-